

Странни раздвоявания виждаме и в Скалигеровата история на прочуто-то римско право [5]. Ф. Щупферт пише: Серията велики римски юристи завършва с Ерений Модестин, умрял през 244 г. сл. н.е. Юридическата наука ИЗПАДА В ЛЕТАРГИЧЕН СЪН И СЛЕД ДЕВЕТСТОТИН ГОДИНИ (! – А. Ф.), благодарение на ИРНЕРИЙ (двойник на ЕРЕНИЙ не само заради името си, но и заради дейността си – А. Ф.)... ИЗВЕДНЪЖ ВЪЗКРЪС-ВА с цялата си първоначална... хубост в Болоня“ [879], с. 187. Основателят на школата, средновековният Ирнерий („античният“ Ерений?) около 1088 г. от н.е. почва да чете римско право, „възродило“ се уж след деветстотин години забрава. И той уж „събрал“ древните кодекси на Юстиниан.

В Скалигеровата история има двама прочути Омировци. Те са „древният“ поет Омир и средновековният поет Ангилберт-ОМИР от двора на Карл Велики, уж от IX в. от н.е. „Академичното име „Омир“ сигурно му е дадено – гадае Г. Вебер, – заради поетичните му произведения... Малко негови стихотворения са стигнали до нас“ [122], т. 5, с. 391. Този СРЕДНОВЕКОВЕН ОМИР бил важен член на кръга от учени в ахенския двор на Карл“ [122], т. 5, с. 391.

Тук ще отбележим, че обичайният израз КАРЛ ВЕЛИКИ в никакъв случай не е собствено име според съвременното разбиране. По-скоро то означава просто КРАЛ ВЕЛИК. А въпросът – кого именно са наричали така? – се нуждае от допълнително изследване. За това ще говорим по-долу. На рис. 1.50 е показан портретът на Карл Велики, нарисуван от средновековния художник Албрехт Дюрер.

Днес се смята, че „древното“ римско отброяване с иди и календи е приключило още през VI–VII в. от н.е. Но се оказа, че средновековните хронисти от XIV в. от н.е., без да знаят това, са броили именно с иди и календи [229], с. 415. Дето уж отдавна били забравени.

Броят на такива странни дубликати в Скалигеровата история е твърде голям. Посочените „раздвоения“ не трябва да се разглеждат като доказателства за което и да било твърдение. Има много подобни изолирани съвпадения. Но скоро ще видим, че посочените паралели и дубликати са с масов характер и влизат в една обща схема от хронологични измествания, в която тези отражения са едно до друго и едно след друго в течение на СТОТИЦИ ГОДИНИ.

Един от основните моменти, които откровено сочат възможността да тирането на „античните“ документи да е направено през средновековието, е съществуването на Ренесансовата епоха, когато уж изведнъж се възраждат всички „антични“ течения в науката, философията, културата, живописата и пр. Смята се, че „древният, бляскав латински език“ уж деградира в началото на средните векове, превърнал се в груб, тронав език и чак през Ренесанса пак почнал да придобива предишния си блясък. Това „възраждане“ на ла-